

Από τη Χίο στη ...Θεσσαλονίκη του Ιωάννη Κραχτούδη, Α2

Ουφ! Γλίτσω απ' του χάρου τα δόντια... ή απ' του Γιάννη τα δόντια. Πώς βρέθηκα από τη Χίο στη Θεσσαλονίκη και στο στόμα του Γιάννη, ένας θεός ξέρει... Επιτέλους τώρα είμαι μια χαρά ξαπλωμένη και ήσυχη κάτω από το φιλαράκι μου, το θρανίο. Αν το πειράζει; Μπα, καθόλου, είναι μαθημένο λέει. Οπότε ας απολαύσω τη νέα μου ζωή!

Μα τι συμβαίνει; Τι θόρυβος είναι αυτός; Ανοίγει η πόρτα και κάποιος έρχεται προς τα πάνω μου. Φοβάμαι το βλέμμα της, είναι απειλητικό. Τι θέλει από μένα, τόσο μικρή που είμαι, τι την ενοχλώ;

Ααααχ τι θέλεις; Με πονάς, άσε με ήσυχη. Άουτς! Ωχ! Τι είναι αυτό; Μου μοιάζει με κοπίδι, όχιι! Με ξύνει, προσπαθεί να με ξεκολλήσει. Ουφ! Επιτέλους τελείωσε ο πόνος, αλλά πού με πάει άραγε; Κατευθύνεται προς ένα στρογγυλό κουτί. Στοχεύει και με πετάει. Τα κατάφερε.

Καλέ, τι ωραία που είναι εδώ! Αχ, να κι οι φίλοι μου: «Γεια σου φράουλα, γεια σου δυόσμο». Μακάρι να ήμουν από την αρχή εδώ, να μη φωνάζουν και οι καθηγητές...